

AZ
UTOLSÓ
HOLD-
SUGÁR
LÁNY

*fine
selection*

BARBARA DAVIS

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

BARBARA DAVIS

AZ UTOLSÓ HOLDSUGÁR LÁNY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

A nőknek...
akik szíveket gyógyítanak,
akik felnyitják a szemünket,
akik a mágia mesterei.

*A szeretet csodákra képes.
A világ történetében minden
e végső cél felé halad.
A mindenség ámenje.*

– Novalis

PROLÓGUS

A vízben másképp bomlik le a test, mivel a víz bizonyos értelemben kéméletlenebb, másfelől pedig szelídebb közeg. Legalábbis így hallottam, de tudni nem tudhatom, mert a Holdsugár nemzetség tagjainak teste tűzben porlad el, ha eljön az ideje. Hamvainkat családunk birtokán szórják szét, amely már több mint két évszázada a miénk. Az én hamvaim is ott pihennek már, őseim porával keveredve.

Tényleg csak hetek teltek el a halálom óta? Tényleg csak néhány hete lebegek két világ között? Maradni nem tudok, menni pedig még nem akarok, így itt ragadtam, a büntudat és a félbemaradt ügyek béklyójában. Így valamiért hosszabbnak tűnik a búcsú. Ma azonban nem a saját halálom foglalkoztat, hanem két fiatal lány, Darcy és Heather Gilman több mint nyolc éve bekövetkezett halála. Már majdnem három hete keresték őket, amikor előkerült a testük a vízből. Rettenetes látvány volt, mégis végignéztem. Átfésülték a tavamat, mert meg voltak győződve arról, hogy ott megtalálják, amit keresnek. És miért is ne lettek volna meggyőződve róla? Hiszen az egész város engem gyanúsított, mert az vagyok, aki. Pontosabban, *ami voltam*, legalábbis aminek képzelték engem.

Úgy tűnik, az emlékek akkor sem halványulnak, ha a test már semmivé lett. Évek teltek el az óta a rettenetes nap óta, ami a tónál történt, mégis emlékszem minden apró részletre. Végtelen és könyörtelen ismétlésben minden újra és újra lejátszódik. Látom a rendőrfőnököt csípőig érő gumicsizmában, az embereit a csónakokban és az orvosszakértői esetkocsi közelben derengő fényét. A hátsó ajtaja tárva-nyitva, vár a következő szállítmányra. Látom az anya falfehér arcát, ahogy várja, hogy szembesüljön lányai végzetével. Hallom a sugdolózást, amely sercegő hullámként halad át a tömegen. És hallom, amikor a végzetes rendőri sípszó betölti a teret.

Hirtelen súlyos csend telepedett ránk – a halottak súlya nehezedett az élőkre. Mindenki mozdulatlaná dermedt, amikor előkerült az első test. A sáros, barna kabát alól felsejlett a lány karja, és víz ömlött a kabátujjból, ahogy az ázott alakot kihúzták a partra. Felpuffadt, elfeketedett arcát itt-ott csuromvizes sötét hajtincsek takarták.

Óvatosan bántak vele. Olyan szelíden értek hozzá, hogy az már szinte hátborzongató volt. Gyötrődve néztem végig, ugyanis rájöttem, miért vigyáznak ennyire: hogy ép maradjon a bizonyíték. A felismeréstől végigfutott a hideg a hátamon. Így elindíthatják a nyomozást. Ellenem.

Nem sokkal később a második test is előkerült. Ekkor reményvesztett jajszó tört fel az anya torkából, szinte hallottuk, ahogy a szíve hasad az ő drága gyermekeiért.

Hát így esett ez a rettenetes nap, az azt követő rettenetes időszak előhangja, amely a birtok és minden bizonnyal a Holdsugár nemzetség vesztét okozta.

EGY

Július 16.

HOLDSUGÁR ALTHEA MEGHALT.

Ez állt a levélben. Egy vasárnap reggelen, hosszú és ádáz betegség után, az ágyában tért örök nyugalomra. Meghalt, elhamvasztották, a hamvait pedig akarata szerint az újhold fényénél szórták szét.

A szoba elhomályosult, és a tömör sorok elmosódtak a papíron, ahogy Lizzy a könnyein keresztül átfutotta a levelet. *Mivel édesanyád holléte jelenleg ismeretlen, kizárólagos tulajdonodba kerül a Holdsugár Birtok. Nagyanyád utolsó kívánsága szerint továbbítom neked ezt a csomagot.*

A levelet Evangeline Broussard néven írták alá. Lizzynek nem csengett ismerősen a név, de bárki volt is, bizonyosan többet tudott Althea utolsó napjairól, mint ő, aki még arról is csak most értesült, hogy a nagyanja beteg volt.

Lenyelte a könnyeit. Mardosta a nyelvét a büntudat és a gyász sós elegye. A levelet kísérő csomagért nyúlt, amely kissé elrongyolódott barna csomagolópapírban érkezett. Szeme megakadt a piros színű „VISSZA A FELADÓNAK” pecséten. Úgy tűnik, a csomag először a régi lakására érkezett, ahonnan az új bérlők visszaküldték a postára, így végül az irodájába címezték.

Altheát is értesíteni akarta a lakcímváltozásról, de mint az utóbbi időben annyi minden, ez is elmaradt. Visszafojtott lélegzettel bontotta ki a csomagot, majd kipréselte a benn tartott levegőt, amikor megpillantotta a gazdagon vésett fekete bőrkötést. Azonnal felismerte a könyvet. Egy napló volt, amelyet Altheától kapott a tizenhatodik születésnapjára. Minden Holdsugár lány kap egy ilyen naplót, amikor betölti a tizenhatodik életévét.

Remegő ujjakkal simított végig a borítón, a bordázott gerincen és a lapok érdes élén. Nem először fogta a kezében ezt a könyvet, amelyből nyolc másika a nagyanyja olvasósobájában álló könyvszekrényben volt elzárva Salem Creekben. Mindegyik könyv címe a szerzője nevét viselte. *Sabine könyve. Dorothee könyve. Aurore könyve.* Generációkon átívelően. Mára feltehetően a kilencedik – *Althea könyve* – is helyet kapott közöttük.

Családi hagyomány volt, afféle beavatási rítus, hogy amikor elköteleződnek az Út követése mellett, megkapják a saját könyvüket. Részletesen lejegyzett orvosságokkal és receptekkel, áldásokkal és bölcsességekkel töltik meg a lapokat, hogy mindent gondosan megőrizzenek a jövő nemzedékeinek. És oly sok év után újra felbukkant a saját könyve, mint elfelejtett ismerős a múltból. Lapjai olyan üresen meredtek rá, mint amikor először látta őket.

Óvatosan fellapozta. Ez állt benne: *Elzibethnek. Ideje, hogy megírd a saját történetedet.*

Nem Elizabethnek, hanem *Elzibethnek.* Még rendes neve sem lehetett.

Tizenhat éves korában elhatározta, hogy nem kér ebből a hagyományból, és a családja különös örökségében sem akar osztozni. Normális életre vágyott, úgy akart élni, ahogy mindenki más. Így hát a fiókjába temette a naplót, és nem vett róla tudomást.

Most, hogy annyi év után a kezében tartotta, úgy érezte magát, mintha a vádlottak padján állna. A napló emlékeztette arra, hogy a szent családi hagyomány megtagadásával elárulta nagyanyja egész életét, tanítását és mindent, amiben hitt. Legalább csinálhatott volna úgy Althea kedvéért, mintha eleget tenne az elvárásoknak. Miért nem írta tele a naplót mindenféle badarsággal? Hiszen a hétköznapi lányok is írnak naplót szívecskés borítójú rózsaszín könyvecskébe, a kíváncsiskodókat pedig gyenge sárgaréz lakattal tartják távol. Ő azonban makacs volt. Elhatározta, hogy megtöri a Holdsugár család hagyományát, és kezébe veszi a saját jövőjét. Így is tett – már ha az irodája ajtaján fénylő új névtábla elegendő bizonyíték rá. Felvették a Dickerson Egyetemre, gyakornok lett a Worldwide-nál, majd kinevezték a Chenier Parfüm vállalat kreatív igazgatójának, mindezt nyolc év leforgása alatt.

Fél évvel az áhított előléptetése után még mindig azon kellett igyekeznie, hogy teljesen átlássa új munkakörét, és hozzászokjon a rengeteg változáshoz. Nem volt rá ideje, hogy értesítse Altheát az új lakcíméről, legalábbis

ezzel nyugtatta magát. Az igazság az volt, hogy az évek során egyre kevesebbszer kereste. Nem lustaságból, inkább büntudatból. Nem szívesen áradozott a saját sikeréről, miközben a nagyanyja tehetetlenül nézte, ahogy szeretett birtoka és vele egész életműve teljesen odavész. Meggyőzte magát, hogy az időről időre kiállított csekkek jóváteszik a nyolcéves távollétet, a megválaszolatlan leveleket és az elmaradt telefonhívásokat. De persze nem tették jóvá. Semmi sem tette jóvá. És most már túl késő volt bármit is mondania Altheának.

Próbálta megemészteni, hogy az élet Holdsugár Althea nélkül megy tovább, de nem sikerült neki. Hogyan halhat meg egy ilyen bölcs nő, akiben ennyi élet és szeretet lakozik? Aki mintha egyenesen abból a földből született volna, amelyet úgy szeretett és gondozott.

Soha nem említette, hogy beteg. Hosszú, részletgazdag levelei egyikében sem tért ki rá. Márpedig Evangeline Broussard szerint régóta beteg volt. Miért titkolt el előle ilyesmit Althea?

– Végre megvagy!

Lizzy döbbenten pislogott, hogy útját állja a kigördülő könnyecseppeknek. Luc Chenier ácsorgott az irodája ajtajában. Frissen vágott hajával a szokásosnál is jóképűbb volt, ahogy ott állt a remekbe szabott Brioni öltönyében. Tisztában volt saját vonzerejével, és ez annak idején, amikor randiztak, zavarta Lizzyt, de már nem foglalkozott vele.

Még szipogott egyet, és nyoma sem maradt a könnyeinek. Arra vágyott a legkevésbé, hogy a férfi, aki most adott zöld utat az előléptetéséhez, sírason kapja az asztalánál, vagy kényelmetlen kérdésekkel bombázza – márpedig minden bizonnyal ezt tenné, ha egy pillanatra is úgy érezné, hogy Lizzy eltitkol előle valamit. Felnézett rá, és remélte, hogy nyugodtnak tűnik. Az ölébe seperte a naplót, elrejtve Luc elől.

– Kerestél?

Luc felvillantotta a mosolyát, fogsoráról lerítt, hogy nemrég fehérítették.

– Igen, ebédidőben, de azt mondták, megbeszélésen vagy.

– A marketingesekkel egyeztettük az új printkampányt. Még nincs meg a végleges koncepció, de próbáltuk...

Luc csendre intette.

– Találkozzunk munka után! El akartalak vinni ebédelni, de a vacsora sokkal jobban hangzik, nem gondolod?

Nem, Lizzy nem gondolta, hogy a vacsora jobban hangozna, azon viszont cseppet sem lepődött meg, hogy a férfi szerint igen. Megszokta, hogy megkapja, amit akar. És miért is ne kapná meg? Lehengerlően jóképű volt, úgy nézett ki, mint Johnny Depp, csak szemceruza nélkül, az pedig csak hab volt a tortán, hogy beszédén hallatszott anyja francia akcentusa. De ezek a dolgok hamar elvesztették vonzerejüket.

Mindent megtettek, hogy senkinek ne tűnjön fel a viszonyuk. Az kizárt volt, hogy az irodában flörtöljenek, és hogy nyilvános helyen kimutassák egymás iránti vonzalmukat. Nem ebédeltek együtt úgy, hogy ne lett volna náluk legalább egy táblázat vagy egy PowerPoint-anyag. De azon az estén, amikor a Danielbe mentek, hogy megünnepeljék Lizzy előléptetését, összefutottak Reynold Ackermannal a jogi osztályról, aki véletlenül ugyanezt a helyet választotta a feleségével huszadik házassági évfordulójuk alkalmából. Lizzy ekkor jött rá, hogy döntenie kell. Vagy véget vet mindennek kettejük között, vagy céges közhellyé válik.

Másnap véget vetett a viszonyuknak. Luc könnyen fogadta, valószínűleg azért, mert már az elején lefektették a szabályokat. Ha eljön az ideje, bármelyik fél elsétálhat sírás és egymásra mutogatás nélkül. Újabban azonban Luc jelezte, hogy folytathatnák onnan, ahol abbahagyták, de Lizzy ezt nem tartotta jó ötletnek.

– Akkor ma este? – kérdezte a férfi az ajtóból. – Mehetünk olasz helyre.

– Nem lehet, sajnálom.

– Foglalok asztalt a Scarpettába. Már csak a *cannolijukért* megéri...

– Meghalt a nagyanyám – tört ki Lizzyből. – Most jött a levél.

Lucben volt annyi jó érzés, hogy lehervassa mosolyát. Belépett az irodába, és bezárta maga mögött az ajtót.

– Sajnálom, nem tudtam, hogy beteg volt.

– Én sem. – A szavak a vártnál fájdalmasabban hasítottak belé, ezért el kellett fordítania a tekintetét. Az egymás vállán sírás nem szerepelt a megállapodásukban, és nem akarta, hogy most kerüljön bele. – Úgy tűnik, titkolta előlem.

– Nem rémlik, hogy sokat hallottam volna róla. Vagy bármelyik rokonodról, ha már itt tartunk. Közel állatok egymáshoz?

– Igen – mondta gépiesen. – Lényegében ő nevelt fel.

– Micsoda pech.

Lizzy felbámult Lucra a székből. *Micsoda pech? Ezt mondd valakinek, amikor meghal egy szerette?* De miért is volt meglepve? Hiszen láthatta, a férfi hogyan kezeli a halált.

Már hónapok óta találkoztak titokban, amikor Luc anyja, és egyben Lizzy parfümvilágbeli mentora végül alulmaradt a méhnyakrák elleni küzdelemben. Lizzy figyelte Lucöt a temetésen, hogy kezét fog a megjelentekkel, és fogadja a részvétnyilvánításokat, egyszóval játssza a kötelességtudó fiú szerepét. Délutánra már biztos volt benne, hogy pontosan ezt csinálja: szerepet játszik. Először anyja hosszadalmas betegségének tudta be a gyász elmaradását. Volt ideje felkészülni, megbékélni a helyzettel, és elbúcsúzni az anyjától. Most azonban elgondolkozott, hogy nem látott-e túl sokat bele.

– Őszinte részvétem – mondta végül Luc, és átnyúlt az asztalon, hogy a kezét Lizzyére tegye. – Gondolom, szeretnél hazamenni a temetésre.

Lizzy kiszabadította a kezét, és az ölébe bújtatta, hogy a férfi ne érje el.

– Nem lesz temetés. Már szétszórták a hamvait.

Luc felvonta a szemöldökét.

– Tessék? Nélküled?

Lizzy bólintott. Szerette volna lezárni a témát. Nem szívesen árult el felesleges részleteket a családjáról. Ha azt akarjuk, hogy komolyan vegyenek – márpedig ő azt akarta –, van, amiről egyszerűen nem beszélünk.

– A családnak nem csap felhajtást – mondta, és közben visszapislogta a kicsordulni kívánczó könnyeit. *Hacsak az nem számít felhajtásnak, hogy a haláloed utáni első újhold fényénél szórják szét a hamvait egy levendulamezőn.* – Egyébként is az én hibám. Elfelejtettem értesíteni az új címemről, így rossz helyre küldték a levelet. Két hónapja halt meg. Nem válaszoltam, így megtartották a temetést, és szétszórták a hamvait.

Luc bólintott, mintha tökéletesen megértené, majd hirtelen megráncolta a homlokát.

– Egy kicsit akkor is furcsa, hogy nem vártak meg, nem?

Lizzy kerülte a tekintetét.

– Ez egyfajta családi hagyomány. Fontos az... időzítés. De mindegy is, már megtörtént.

– És ez így van jól, ha engem kérdezel. Sosem szerettem a temetéseket. Annyi fájdalom egy helyen! – elhallgatott, és borzongást színlelt. – Ha

jobban belegendolunk, a gyász felesleges érzelem. A halott nem tud róla, hogy te gyászolod, mivel, hát, halott. És az emberek csak ácsorognak ott, közhelyeket habognak, és kaszinótojást esznek. A családról nem is beszélve! Jobb nem is feszegetni, mert a család mindig zűrös téma, vagy ahogy anyám fogalmazott: *compliqué*.

Compliqué.

Lizzy bólintott. Ez a szó tökéletesen leírta a Holdsugár családot.

– Igen, nálunk is... zűrös téma a család.

– Mikor voltál utoljára otthon?

– Egyszer sem, mióta nyolc éve eljöttem.

Luc halkán füttyentett.

– Az még szerintem is hosszú idő. Az édesanyád is elment már?

Lizzy tudta, mire vonatkozik a kérdés: hogy az anyja is meghalt-e már. Az igazság az, hogy fogalma sem volt, senki sem tudta. És a kettő majdnem ugyanazt jelenti.

– Igen, már elment. Mindenki elment.

Luc megkerülte az íróasztalt, és a csípőjével az asztal sarkának dőlt.

– Szegény kicsi árvám – mondta gyengéden. – Nem vagy egyedül, te is tudod. Az anyám annyira szeretett téged, hogy megígértette velem, hogy vigyázok rád. Azt mondta: *Luc! Lizzy egy nap zseniális dolgokat fog véghez vinni. Szeretném, ha vigyáznál rá.* Mintha azzal, hogy rám hagyta a céget, egyben téged is rám hagyott volna.

Lizzy igyekezett nem forgatni a szemét.

– Élő embert nem hagyhatsz rá valakire a végrendeletedben, Luc. És egyébként is, jó ideje vagyok már egyedül.

Luc felállt, és az ablakhoz sétált.

– Mennyi időre lesz szükséged? Három napra? Vagy négyre?

Lizzy a homlokát ráncolta.

– Mihez?

– Nem tudom. A gyászhoz vagy bármihez. Gondolom, az anyagiakat is rendezni kell, meg eladni a házát.

– Birtoka volt. Gyógynövényfarmja. De nem kell visszamennem, innen is el tudok intézni mindent.

– Komolyan? – Mosolya kellemes meglepettségről árulkodott. – És én még azt hittem, érzelmős típus vagy.

Lizzy megrázta a fejét, kétségbeesetten próbált pontot tenni a beszélgetés végére, mielőtt valami olyat mond, amitől Luc ismét felhúzza gondosan ápolt szemöldökét.

– Egyszerűen csak... sok minden van. Emlékek, amiket jobb nem felkavarni. Ahogy te is mondtad, *complicqué*.

A férfi szélesebb mosolyra húzta a száját, nehéz volt eldönteni, hogy arrogáns vagy leereszkedő mosolyra.

– Az anyám érzélgős típus volt. Mindig azt mondta, hogy mindannyiunknak haza kell mennie néha, hogy eszünkbe jusson, honnan jöttünk. Szerintem részben igaza volt. Tényleg haza kell mennünk néha, de csak azért, hogy emlékeztessük magunkat, miért jöttünk el onnan, és így tisztábban lássuk, hogy mit szeretnénk. Mert hosszú távon csak az számít, hogy mit akarunk az élettől, és mit vagyunk hajlandók megtenni azért, hogy megszerezzük. Talán erre van most szükséged, Lizzy, hogy elidőzz kicsit az emlékeiddel. Talán utána máshogy látod majd a dolgokat.

Hogy elidőzzön az emlékeivel.

Lizzy lesütötte a szemét, nehogy találkozzon a tekintetük. Lucnek fogalma sem volt róla, hogy mit javasolt neki. Nem mintha lehetett volna bármi fogalma róla. Hogyan tudná bárki elképzelni azokat az emlékeket, amelyeket Lizzy őrzött?

– Minden rendben, tényleg. Jól vagyok. El tudom intézni anélkül, hogy odamennék.

Luc gyanakodva nézett rá.

– Ahogy akarod, de nem úgy hangzik, mintha jól lennél. Talán megérné időt szánni a veszteséged feldolgozására. Hogy lezárd ezt a fejezetet, ahogy mondani szokták. Szívesen veled megyek, hogy segítsék.

Végre kibújt a szög a zsákból. Szóval innen ered a hirtelen törődés.

– Köztünk már több hónapja vége, Luc.

– Tudom.

– Akkor miért ajánlod fel, hogy velem jössz?

– Elhinnéd, ha azt mondanám, csupán nemes gesztus volt?

– Nem.

Luc elmosolyodott, úgy tűnt, elismeri a vereségét.

– Akkor is vacak ilyenkor egyedül lenni. Legalább gyere el velem vacsorázni! Megígérem, hogy szigorúan munkavacsora lesz, ha ezt szeretnéd.

– Köszönöm, de azt hiszem, most egyedül kell lennem.

Lizzy nézte, ahogy a férfi kilép az irodából – minden bizonnyal kicsit sértetten. Egy dologban igaza volt. Tényleg időre volt szüksége, hogy feldolgozza és megemésze azt, hogy hirtelen egyedül lett a világban, és azt, hogy ez mit jelent. Althea meghalt, és az anyja eltűnt a föld színéről – szó szerint vagy átvitt értelemben. Elzibeth után pedig nem volt több Holdsugár leszármazott, ebben biztos volt. Akárhogy is nézzük, ő lett az utolsó Holdsugár lány.

KETTŐ

LIZZY LERÚGTA MAGARÓL A CIPŐT, és egyenesen a konyhába ment. Túlélte a napot, és mosolyogva fogadta a részvénytulajdonosok záporát, miután elterjedt a hír az irodában. Most már csak egy jó nagy pohár borra vágyott, és arra, hogy egyedül legyen a fájdalomával.

Kibontott egy üveg chardonnay-t, és feltöltötte a poharát. Megállt az ablaknál, hogy megöntözze a cserepekbe ültetett gyógynövényeit. *Rozmaring, hogy emlékezz. Bazsalikom, hogy ne rettegj. Kakukkfű, hogy elűzd a rémálmokat.* Gyerekkorából ismerte ezt a mondókát, amit minden Holdsugár lány kívülről fúj.

Hirtelen felindulásból letépett egy bazsalikomlevelet, és a két tenyere között szétmorzsolta, hogy érezze jellegzetes, édesen fűszeres illatát: bors, ánizs és enyhe mentol. Ez volt az egyik kedvenc illata, valószínűleg azért, mert eszébe juttatta, hogy annak idején milyen boldogan főztek együtt a nagyanya konyhájában. Ez alkalommal viszont másik emlék tört felszínre – egy korábbi.

Althea éppen felmérte a kárt, amit egy szokásosnál később érkező fagy okozott a kertben, amikor Lizzy megjelent a háta mögött. Nem lehetett több hétévesnél, mégis ösztönösen csendben maradt, mert elbűvölte a nagyanya arcára kiülő különös erő, ahogy ott térdel az elfeketedett bazsalikomtövek mellett, és lehuny szemmel a növények fölé tartja érdes kezét. Valamit motyogott, de Lizzy nem értette szelíd szavait. Ekkor volt először szemtanúja annak, hogy a nagyanya használja a képességét, és ezt azóta sem felejtette el. Ahogy a látványt sem, amely másnap fogadta. A növények egészségesen zöldelltek, fagnak nyoma sem volt rajtuk.

Ez volt Althea legmeghökkenőbb képessége, vagy ahogy ő hívta – ajándéka. Képes volt a szinte halott gyógynövényeket és virágokat egy érintéssel és néhány kedves szóval életre kelteni. Emellett rejtélyes módon olyan növényektől burjánzott a kertje, amelyeknek semmi keresnivalójuk nem volt

New England mostoha éghajlatán. Salem Creekben folyton azt találgatták, minek köszönheti rendkívüli érzékét a növényekhez. Egyesek szerint mágia volt, mások úgy gondolták, ennyire szigorúan betartja a kertészeti almanachot. Akárhogy is, köztudott volt, hogy nincs olyan növény, amit Holdsugár Althea ne lenne képes nevelgetni a birtok köves talaján.

Ki fogja gondozni ezt a köves talajt most, hogy Althea meghalt? – hasított Lizzybe a kérdés, amikor átment a nappaliba, kezében a chardonnay-val. Hamarosan másé lesz a birtok. A ház, a pajta, a gyógynövényültetvény, a nagyanyja patikája, mind-mind idegenek kezébe kerül. Mindig is tudta, hogy ez egyszer bekövetkezik, hogy egy nap Althea meghal, és valamit kezdeni kell a birtokkal. Csak sosem gondolt bele, hogy ez mit jelent a gyakorlatban, ahogy abba sem, hogy ez az ő vállára szakad majd.

Ki kell találnia, hogyan bonyolítsa le az ügyet, ingatlanost kell keresnie, aki hajlandó távolról megoldani az eladást, és szükség van valakire, aki az ingóságokkal foglalkozik. Nem mintha sok tényleges érték lenne a házban. De mi legyen Althea személyes tárgyaival? A ruháival, a könyveivel – a naplókkal, amiket elzárva tartott az olvasószobájában? Biztos rábízhatja őket egy idegenre? De ha nem idegenre, akkor kire? Az anyjára semmiképp sem bízhatta. Az ő meggondolatlansága volt az utolsó csepp a pohárban. De Rhanna egy másik történet, egy minden bizonytalanság nélküli történet, hiszen évek óta nem adott hírt magáról.

Lizzy bágyadtan rogyott le a kanapé karfájára. Elszállt a haragja, és még nem tért magához a történetek után. A nap elindult lefelé, bekúszott a Manhattan belvárosában álló felhőkarcolók közötti kusza résekbe és hézagokba. Mint egy régi képeslapon, amelyet a turistáknak árulnak. Három hónap telt el azóta, hogy eladta apró padlásteri lakását, és az East Towerbe költözött, de még mindig nem szokta meg a kilátást. Ahogy flancos új lakása többi előnyéhez sem tudott hozzászokni. Luc azzal nyugtatta, hogy belenő majd az új környezetébe, de ahogy körbenézett a nappaliban, minden olyan idegennek tűnt. A bútorok, a falon lógó festmények, és még a sötétített ablaküvegekben megjelenő tükörképe is. Mintha valaki más nézne vissza rá: egy idegen, aki Holdsugár Lizzynek adja ki magát.

A nagyvárosi lét az évek során finomra csiszolta Lizzy modorát, és nyoma sem maradt annak a mezítláb futkorászó lánynak, aki nagyanyja birtokán gyógynövényeszedés közben bepiszkolta a kezét, és körme alá ment a New

England-i kavicsos föld. De végül is ezért jött New Yorkba. Hogy megsza-
baduljon ettől a lánytól, és úgy éljen, mint mindenki más. Hogy ne lógjon
ki a sorból. Nem akart több meglepetést és gyanúsítgatást, sem a nevét vi-
selő titkos könyvet. Egyszerűen csak... hétköznapi életet akart élni. És sike-
rült is – többnyire. Hosszú utat tett meg, mióta eljött Salem Creekből. De
vajon tehetünk-e meg túl hosszú utat? Lehetséges-e olyan messze sétálni,
hogy útközben elveszítjük önmagunkat?

Kiürítette a poharát, és a konyhába ment újratölteni. Érezte, hajsza-
nyira van attól, hogy elmerüljön a múltban, de nem engedhette meg magá-
nak, hogy elragadjon a nosztalgia, és elfelejtse, miért jött el Salem Creekből.

Nyolc évvel azelőtt két tizenéves lány nem tért haza sötétedéskor. Órák
teltek el, majd napok és hetek. Heather és Darcy Gilmant egyszerűen el-
nyelte a föld.

Még huszonnégy óra sem telt el, és Althea neve máris felmerült, mint le-
hetséges tettes. Nem volt meglepő. Ha bármi rossz történt, mondjuk ko-
rai hóvihar, rekordmagas dagály vagy kanyarójárvány, valahogy mindig a
Holdszugar családot hibáztatták. Sokan azt állították, hogy csak tréfálnak,
de bizonyos körökben elhitték a szóbeszédet. A Salem Creek lakosaiból hi-
ányzó racionalitást bőkezűen ellensúlyozták a rejtélyes babonák és a har-
sány vallásos hevület. A Gilman lányok eltűnésére sem reagáltak másként.

Forróvonalat hoztak létre, és a sajtó is lecsapott az esetre. Virrasztásokat
tartottak bibliával, gyertyával, virággal és játék mackókkal. És épp, amikor
kezdett csenedesedni a felfordulás, kopogtak az ajtón. Valaki névtelen beje-
lentést tett, miszerint látta, amint Althea egymás után a tóba vonszolja a lá-
nyokat, majd a közelben eltemet valamit.

Kiadták a házkutatási parancsot, és két, szalmából készült apró babát ta-
láltak a birtokon. Az újságban voodoo babának nevezték őket, mert rejtélyes
hasonlóságot mutattak az eltűnt lányokkal. Még az eltűnésük napján vi-
selt kabátjuk színe is megegyezett. A babák azonban nem voltak eltemetve,
ahogy azt a bejelentő állította, hanem kint voltak a szabad ég és a telihold
alatt, mellettük pedig sóval és köménymaggal megtöltött kis anyagerszény
hevert. Ez egyfajta védelmi rituálé, *felajánlás*, hogy a lányok éppen hazata-
láljanak a szüleikhez, magyarázta Althea a rendőröknek.

Ezután a tavat kutatták át. Egy óra múlva Heather és Darcy Gilman teste
előkerült a tó mélyéről, és ezt a fél város végignézte a sárga bűnügyi szalag

mögül. Az orvosszakértők hamar megállapították, hogy az egyik lánynak betört a koponyája, a másiknak pedig eltört a nyaka. Kettős gyilkosság.

Évtizedek óta nem emlegetett pletykák éledtek újra. Néha csak suttogva, néha viszont hangosan beszéltek varázslatról, bájitalról, a telihold fényénél végzett meztelen rituáléről és szüzek feláldozásáról. Olyanok is, akik egész életükben ismerték Altheát. Nem találtak kézzelfogható bizonyítékot, ezért nem került bíróság elé az ügy, de ez nem csendesítette el a zúgolódást. És annak sem állta útját, hogy Salem Creek derék polgárai gyertyafényes virasztást tartsanak, amelyen majdnem a fél város megjelent, hogy imáikkal elűzzék maguk közül a gonoszt. Mindenkit megillet az ártatlanság joga, amíg nem bizonyítják a bűnét. Kivéve, ha a neve Holdsugar.

Most pedig meghalt a gyilkossággal gyanúsított nő. Vajon fellélegeztek az emberek? Ünneppnapot hirdetett ki a polgármester?

Ding-dong! A boszorkány halott?

Igen. Határozottan elmerült a múltban, és talán kicsit be is csípett. Valamit haragnia kellett volna, de nem volt étvágya. Átsétált az előszobán, egyik kezében a táskájával, a másikban a teli poharával, és elhatározta, hogy vesz egy hosszú, forró fürdőt alvás előtt.

Az ágyra dobta a táskáját, kibújt a ruháiból, és az éjjeliszekrény felé fordult, hogy újra a borospoharáért nyúljon. Táska tartalma, közte a napló, amit Evangeline Broussard küldött a levéllel, a puha ágytakaróra borult. A látványa felért egy gyomorszájon vágással. Olyan ütést érzett, amelyiktől kétrét görnyed az ember még akkor is, ha számít rá.

Althea meghalt.

Elöntötte a fájdalom, lerogyott az ágyra, és kezébe vette a könyvet. Forrón ömlő könnyeitől épphogy észrevette a lapok közül az ölébe hulló papírt. Pislogva nézett rá, és a könnyei hirtelen remegve elapadtak. A szavak itt-ott elmosódtak, de tisztán kivehető volt Althea katonás kézírása.

Drága Lizzym!

Ha olvasod ezt a levelet, akkor tudod, hogy már nem vagyok, és azt is tudod, miért kértem, hogy küldjék el neked a könyvedet. Soha nem akartam semmi mást, csak azt, hogy boldog légy, és ez azóta sem változott, de hazudnék, ha azt állítanám, hogy nem reménykedtem

abban, hogy a boldogságot a Holdsugár Birtokon fogod megtalálni. Folyamatosan azt kívántam, bárcsak hazajönnél. Egy nap bárcsak visszatérnél a földre, amelyet mindketten úgy szeretünk, és az Útra, amelyen a Holdsugár család tagjai nemzedékek óta járnak. Hihetetlenül ígéretes lány voltál, oly sok ajándékkal áldott meg az élet, de nem mertél más lenni, mint a többiek, nem mertél különleges lenni. Anynyira vágytál az átlagos életre, hogy hajlandó voltál eldobni az ajándékaidat. Ám nem lehet csak úgy megszabadulni tőlük. Még mindig benned vannak, és várják, hogy előhívd őket. Várják, hogy hazatérj. Töretlen vérvonalunk hosszúra nyúlik vissza, de félek, hogy hamarosan megszakad, és az örökségünk végleg odavész. Már csak te maradtál. Te vagy az utolsó és a legjobb közülünk. Még tanulnod kell, vannak dolgok, amiket nem tudtam neked átadni, mielőtt elmentél. Van, ami elromlott, és helyre kell hozni. Vannak titkok, amelyekre fényt kell deríteni. A könyvek itt vannak, és bennük az előtted lévők tanításai. Most már te vagy az őrzőjük, te vigyázod a titkainkat. Remélem, egy nap a te könyved is ott lesz a szekrényben az enyém mellett, és így nem vesznek feledésbe az ajándékaink. De ez a döntés nem rajtam áll, hanem rajtad. Mindannyiunknak megvan a saját története, az, amit a megélt óráink és napjaink mesélnek rólunk, akár tudunk róla, akár nem. De ahogy sok-sok éve mondtam neked, senki más nem írhatja meg a történetedet, csakis te. Bárhogy döntesz, tudnod kell, hogy mindig itt leszel a szívemben, és hogy ez a búcsú nem végleges. Mert sosem véglegesen búcsúzunk, drága Lizzym, csak fordul az élet kereke. Addig is...

A.

Lizzy még mindig sírt, amikor összehajtogatta a levelet, és visszacsúsztatta a napló üres lapjai közé. Ezeknek a szavaknak nem leírva, hanem szemtől szembe kimondva kellett volna eljutniuk hozzá. Persze nem lepődött meg a levél tartalmán.

Mindig is tudta, mit várnak tőle. Ugyanazt, amit minden Holdsugár lánytól vártak. Hogy lánygyermeket szüljön, és a családi hagyomány szerint tanítsa őt, ezzel biztosítva, hogy nem törik meg a szál. Hiszen nemzedékek óta így megy ez.

Férfi tagjai nem voltak a Holdsugár családnak. Se fivér, se fiúgyermek, se férj. Nem azért, mert így volt megírva, legalábbis ezt így soha nem mondta ki senki, de a Holdsugár lányok egyszerűen nem voltak házasodó típusok. Szívesebben éltek egyedül, nevelték a lányukat, és energiájukat a családi birtokra összpontosították.

De a birtokból alig maradt valami, amikor Lizzy elment továbbtanulni. És ha már itt tartunk, ez a családra is igaz. Azt pedig nem tartotta valószínűnek, hogy ez a távol töltött nyolc év alatt sokat javult volna. Emellett pedig megvolt a saját élete, amit kemény munkával épített fel. Hozza helyre valaki más a birtokot, valaki olyan, aki tényleg szeretné.

Mégis Althea szavai visszhangoztak a fejében. *A könyvek itt vannak, és bennük az elöttek lévőik tanításai. Most már te vagy az őrzőjük...*

Megint a könyvek! Ezért intézte úgy Althea, hogy elküldjék neki a naplóját. Nemcsak Lizzy történetéről volt szó, hanem mindannyiuk történetéről és a kötelességről, amely most rá hárult, mert ő volt a Holdsugár család titkainak őrzője. Mindig, mindig csak a kötelesség!

Nos, igen, kereshetne ingatlanügynököt, hogy hirdesse a birtokot. Ki is rendelhetne valakit, aki kirámolja a bútorokat és a nagyanya személyes holmiját, de a könyveket nem bízhatta senkire. Fogalma sem volt, mihez kezdjen velük – erről soha nem beszélt senki –, de az szóba se jöhetett, hogy megszabaduljon tőlük. Az ő mágiájuk kerülte a feltűnést. Csendesen varázsoztak, ahogy Althea mondta. A Holdsugár lányok nem bohóckodtak üst felett, nem égettek gyertyákat, nem idéztek kísértetet, és nem szórtak átkot. Nem tartottak boszorkánytalálkozókat, és nem gyújtottak éjféle máglyatüzet. Egyszerűen csak gyógyítottak, és ezt feljegyezték az utókor számára, hogy ne vesszen feledésbe, hogy éltek ezen a világon, és jókat cselekedtek.

El kell utaznia Salem Creekbe, hogy bedobozolja a könyveket, akkor is, ha csak a szekrénye mélyére suvasztja majd őket. Egy nap ki kell találnia, hogy mi legyen a sorsuk, ha ő maga sem lesz már, és nem lesz senki, akire hagyhatná őket, de ez a nap még nem jött el.

Althea azt írta, ő az utolsó és a legjobb Holdsugár lány, de valójában nem az volt. Az ő ajándékai – ha nevezhetjük így őket – különböztek Althea ajándékaitól. Lizzy nem gyógyított és nem bájolt. Ő parfümöt készített, és amióta kinevezték kreatív igazgatónak, már ezt sem igazán csinálta. Az az igazság, hogy működő ivarszervein kívül nem sok mindennel szolgálhatta a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Holdsugár család javát. Nem volt a birtokában sem orvosság, sem bölcsesség, sem szent rituálé, amit átadhatna a következő generációnak.

Mindenesetre elhatározta, hogy elhozza a könyveket, Althea kedvéért. Lucnek pedig talán igaza volt abban, hogy el kell időznie az emlékeivel, hogy még egyszer, utoljára szembenézzon a másik Holdsugár Lizzyvel, mielőtt örökre elsétál.